

A sorokat akkor is és most is magaméinak érzem. Kafka harminchat évesen írta ezeket apjához, én most leszek harmincöt, és élőszóban már semmikor nem beszélhetek Apámmal. Íróasztalánál ülök, csuklómon Cortèbert karórája, és ahányszor az órára pillantok, látom a fekete számlapon azokat a furcsa, csillagképekhez hasonló foltokat, melyek mosáskor maródtak a számok közé, nem a Cassiopeia, vagy az Aldebarán, csak maró mosószercepppek.

Én is leírhatom: — „Írásaim Rólad szóltak”.

Brod, Januch, vagy maga K. írta, elfelejtettem, az úgynevezett művész nem szárnyal valami magasan, fenn, ott a többiek szállanak. Ő lentebb repül, gyengébb madár, de jobban látja a földet.

Én mostanában hozzád repülök közelebb, Apám.

Karóránk csillagképei közé.

TAKÁTS GYULA

Védfalnak rakták

*Védfalnak rakták e követ...
Török és minden pogány ellen
védték a földet és hazát...
Ma is azt védik e hegyen,
szétdőlve is szőlők hadát.*

*Elnézem hosszan e makacs falak
tört hadsorát a vár alatt...
Derék kövek és mennyi kéz
ízen az egyre szárazabb hegyen...
Szavukat szikrázza a mész*

*pincék faláról s temetők felett
a fák, mint kéklő angyalok
mondják s kérdik tovább!... És ki felel?...
Hatalmas iskola a vár alatt,
de fölrakják-e újra faladat?*